

До України

Павло Грабовський

Сиджу я в неволі та марю тихенько:
Чи знов тебе вбачу, Україно-ненько,
Чи знов рідну землю в сльозах поцілую,
Чи вік протиняюсь отут по Вілюю?
Коли б мені, мамо, легесенькі крила,
В обійми до тебе душа б полетіла,
Бо тут непривітно, тут — хуга та студінь,
Однаково сумно і в свято, і в будень,
Рік цілий навколо все мре та німує,
Самотнього серця ніщо не вгамує...
Ридай одиноко, кладись в домовину...
Подумати тяжко, що тут і загину;
Розсиплються чари, мов квіти зів'ялі,
Остануться жалі, самісінькі жалі...
Сиджу я в неволі та марю тихенько:
Чи знов тебе вбачу, Україно-ненько,
Чи знов рідну землю в сльозах поцілую,
Чи вік протиняюсь отут по Вілюю?